

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 12. Sepem circumdedit. Indicat quoque sepes diuina beneficia, & diabolus esse censetur, qui illa septus, offendit Deum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

non sit agni, sit vituli, si non de ovibus, fiat de turtibus, seu columbis, cum autem omnia ex se seu ex opere operato non sufficeret, fides praestabat auxilium, in qua spes futuri fundabatur sacrificij à Deo instituendi, & peragedi, cum innostram salutem humanam assumeret naturam, tanti valoris ac meriti, ut in eo, quicquid Deus valet, aut habet, imò quicquid dare posset omnipotens comprehenderetur; carnem traderet suam, sanguinem suum, sua merita, nec non suam divinitatem suam. Tu verò perpende, num ex illis tibi

IX. Hic Dei beatitudine non plus vult.

lucrum reportes, salutemque animarum, quod si negligas, nihil ultra superest Deo aut dandum, aut peragendum, nec tibi quid in tuorum speres amplius remedium peccatorum, si haec tibi mitius me profint, iam non relinquitur pro peccatis hostia. Si haec non sanet medicina, si hoc te pretium illa non te resuscitet ac vivificet hostia, non est quod speres aliam, quae pluris valeat, quae maiora possit, quae efficacius operetur: in illa namque & cum illa, tibi consignat Deus, quicquid habet, quicquid potest liberalissimus: hisque datis, vere ait: Non plus ultra.

Gen. 27. 37.

O ter maxime Isaac, quam verè in crucem sublatus, omni pro me profuso sanguine, ipsa quoque vita tua tradita, me interrogaans alloqueris: Et tibi post haec fili mi, ultra quid faciam? Non plus ultra. Domine, proinde in tua crucis, ac columnae illius insignibus, apertus quam in Herculis olim columinis illud comeniret distichon: Non plus ultra. Non haec vestis, licet insulperere, qui tam parum facitis, ut illi verè dicere non possitis: Quid ultra potui facere? Mundo cuiusque obsequio hoc sub fidei iustione dicere potestis, carni vestrae pro eius delicijs intecurando confirmate, vestrae avarae cupiditati fidem facere: Quid ultra potui facere? non feci? At ipsi Deo nequaquam: quia tantum tibi superest peragendum, ut vix aliquid in eius impendens obsequium. Si D. Paulus, qui tot percurerat itinera, qui tantum in Dei famulatu profecerat, sibi plus ultra remansisse persuaserit, ut ea perpendens, quae facere poterat, dicat, plura sibi praestanda quam praestita remanere, ad quae solummodo animum viresque protendeat: Quae retro sunt obliuiscens, ad ea qua sunt priora extendens missam. &c. Quam foret consultum, & rationi consentaneum, ut fatereris, te ad tam paucos eosque tam angustos passus pro Dei gloria processisse, fide secuta haec tuis inculcatis scutis domusque insignibus. Plus ultra.

Philipp. cap. 3. 13.

§. 12. Sepem circumdedit. Indicat quomodo sepes divina beneficia, & diabolus esse censetur, qui illa sepsus, offendit Deum.

EX praedictis sequitur, quod licet, ut paulo superius egimus, per sepelem, qua paterfamilias hanc circumdedit vineam, lex divina intelligatur, nihilominus & illorum nobis probatur sententia, qui per maceriam beneficia, dona, & misericordias intelligunt, quibus omni ex parte nos Deus coronat ac circumcingit, iuxta praefatum Divinis modum cum anima sua loquendi: Qui coronat te in misericordiis, & misericordibus, & congruè declaratur ex colloquio Dei cum diabolo. Adest Satan coram Deo, cum Dominus, Unde venit? respondet: Circumvolutam & perambulavi eam, tanquam domum & possessionem meam: tota enim, & quicquid in ea est, ad me pertinet. An omnia tua sunt? Nequaquam, inquit Deus, mihi est in terra aliquid, quod maxime facio, nempe Iob, hic servus meus, hic mihi in omne paratus obsequium: Numquid considerasti servum meum Iob, quod non sit ei similis in terra, homo simplex & rectus, & timent Deum, & recedens a malo. Rides ista Domine, quid hoc tanti, quod tibi seruiat homo? quemque tantus bonus circumdedit? Nonne tu vallastum, ac domum eius, universamque substantiam? quocumque se vertit, & quibus applicat manum, non nisi occurrunt illi tua beneficia, quibus eum benignus coronasti; adiecisti bona, boues, oves, camelos, asinos, familiam illustrem, servos & ancillas; hic filijs occurrunt aurea pinguentibus; hic filiabus circumdeditur ut similitudo repleti, qui fieri potest, ut te male gratis offendas? tunc te pugnet voluntati, in te peccet, qui se gaudet tam ex celsa beneficiorum sepe circumvallatum? quis credat tam altam transiliat maceriam? Nonne tu vallasti eum, ac domum eius, universamque substantiam per circuitum?

Si naso daemone apprehendas: & ais adesto sed difrage, tibi ipsi idem ille Dominus nomine aliam longe sublimiore beneficiorum, donorumque circumdedit maceriam? Audi tibi hoc improperantem Prophetam Ezechielem: In delicijs paravit tibi Deus fuisse, omnis lapis pretiosus operimentum tuum, sardius, &c. Te quoque descebit ut atborum Paradisi quavis alia pulchriorem, aquis circumvallam, & velut eminentissimum Principem, lapidibus, gemmisque pretiosissimis exornatum: Omnis lapis pretiosus operimentum tuum. Qui sic

PO

ri potuerit illud transgredere sepimentum, tan-
tumque donorum inmemor illum offenderes?
Respondetur tibi: f. edo veritati, verum diabolus
ego sum, & tantum, qui talis est, vel cuique
demonis est animus, hanc paripendens lepem,
illum potest ingratu offendere, qui tali illum
honorat, cinxitque sepimento. Iob homo est,
& censetur impossibile, vt talia temerarius agat,
cui cor & animus est hominis. Et vere manife-
stum est, à patre mendaci probari veritatem, in
numetum magis dæmo. um esse referendum,
quam ho. imis Christiam, qui tanta donorum co-
rona cinctus, tanto iniuriis arguitur esse benefa-
ctori.

Ita sibi credebat Ioseph esse impossibile, Do-
mino suo Putiphari esse se iniuriosum, eo quod
se ab eo beneficijs pendere esse coronatum;
qui eius potestati ac dispositioni, quidquid habe-
bat domi, confidit. Proinde ab vxore Domini
sui ad stuprum prouocatus, optime respondit:

*Quomodo ergo possum hoc malum facere, & pecca-
re in Deum meum? Non ait: non debeo, non est ius-
sum, sed non possum: quomodo possum hoc malum
facere, & peccare in Deum meum, hominis cor
erat ei, non dæmonis animus, vnde nec ei aderat
animus tantam beneficiorum, gratiarum, dono-
rumque lepem transfiliendi, Veritatem quam est
illa lepes sublimior, quâ te Deus circundedit?*

*Cur Chri. quanto sunt hæc beneficia potiora? Non hominis
suis Iuda est, ac dæmonis tantum irritare benefactorem;
vocat quoniam ea de causa Christus appellat Iudam,
diabolus: Ex vobis vnus dæmonus est, diabolus
enim cor eius possederat, teste D. Luca: Qui co-
gnomina abatur Iscarotes. Intrauerat autem Sotiana
in Iudam, vnus de duodecim: de illo enim qui
malitia minor est diabolo, tanta non posse vide-
tu prælumi, nequitia, vt ingratu in tantum ama-
sum, exurgatque largitorem. O mortales, hæc-
cine de vobis dixerit, tantis beneficijs, vos tantis
correspondere sceleribus. Credeamus possibile,
quod iursum erigere possit brachium, quo Deum
audax prouocet qui temper extentum habet bra-
chium, quo te ab hoste defendat, quo te donis
cumulet infinitis? Audiamus ergo consulentem
D. Chrysol. etenim opinatur, expendens supra-
dicta verba Ioseph, quod illa præ oculis habens,
nullo poteris labore quaslibet diaboli superare
tentationes: Igitur quando nos cogitatio pertur-
bat, hoc mente versemus verbum, Quomodo faciam
hoc malum? &c. Et statim effugiet omnis illicita
concupiscentia. Verum cum alias de his me cre-
dam egisse, modo supersedeo.*

*Quomodo ergo possum hoc malum facere, & pecca-
re in Deum meum? Non ait: non debeo, non est ius-
sum, sed non possum: quomodo possum hoc malum
facere, & peccare in Deum meum, hominis cor
erat ei, non dæmonis animus, vnde nec ei aderat
animus tantam beneficiorum, gratiarum, dono-
rumque lepem transfiliendi, Veritatem quam est
illa lepes sublimior, quâ te Deus circundedit?*

§. 13. Locauit agricolis. Sunt Praelati agri-
cola, & quisque in se, simul & palmas est
& agricola.

Disposita iam vinea ex parte Domini, neces-
sarijs adiectis, & ad eam status ordinisque
per cõtionem, vt diximus, promotâ: Loca-
uit enim agricolis, qui reddam ei fructum temporibus
suis, agricolæ sensu quodam singulari, quem
sequuntur Origenes, D. Chrysol. D. Hilarius, Sa-
cerdotes, Praepositos & Principes Synagogæ de-
signant, quibus Dominus populi huius e vitam im-
posuit, vt illum regerent, docerent, ac eo modo
coercent, vt virtutum fructus, ac pororum ope-
bottos ad Dei proferret obsequium; cum illis e-
num Christi s loquebatur, ad illos hæc parabola
dirigebatur, erantque ipsi, qui consilium de oc-
cidendo Christo merent vt pedueller illi agri-
cole, quo Domini sui vnicum heredem eneca-
rent. Infolitum non est Ecclesiæ praesules, agrico-
larum nomine recenseri, non enim eorum est of-
ficium otiosos degere, sed operari semperque
sarculû præ manibus habere: In sudore vultus tui,
illam occando terram zizania eruendo, bonis suis
motibus colendo, doctrina ac virutibus semin-
ando. Sunt Ecclesiæ Praesides operarij & vinea Do-
mini procuratores, quibus vineam suam vineâ cõ-
mendauit. O quæ non illis incumbit sollicitudo!
Multas exponit D. Bern. cõtra Episcopos delides
grauillimas querelas. O quam de temporalibus
opibus anxij: Qui d Episcopo turpium, quam incum-
bere supell. tili, & substantia sua, seruari curia,
sciscitari de singulis, morâri suspitionibus, moueri
ad quacumq; perditâ, vel neglectâ, non sic ille Egyp-
tius, qui Iosepho omnibus traditis, ignorabat quid ha-
bebat in domo sua, Erubescat Christus, apud Christiano
sua non credens. Homo sine fide tantum habuit seruo
super omnia bona suo constituens eum, & hic erat
alcegenâ. Mira res: sicut superq; ad manus habent
Episcopi, quibus animas credam, & cui committant
facultates nõ inueniunt. Optimi videlicet estimator
rerum, qui magnam de manibus, parua aut nullam
de maximis curam gerunt, sed vt liquido datur in-
telligi, patenim seruum Christi iacturam, quam
nostram. Quotidianis expensis quotidiano re cipro-
catus seruimus, & constantia Dominici gregis derri-
mentâ nescimus, de pretio escarum, & numero
panum cum ministris quotidiana discussio est,
Rara admodum cum presbyteris celebratur colla-
tio de peccatis popularum; Cadit asina, & est
qui soluat eam, perit anima, & nemo qui repul-
tat. (Quid igitur mirum si tu tui non recorderis.)
Nec

D. Chry. Hinc. 62. in Genes. ad hanc. Tit. 1.

Gen. 3. 17.

I. D. Be- peruer- sam E- pisco- porum de plo- rat s. l- licitu- dinem. Lib. 4. consil. ad Eug- c. 9.